Кіра Малинина

Текст створено для проєкту «Шарми» Wild Theatre та ООН в Україні
на основі реальних історій, зібраних авторкою восени 2019 року.

Історія мого шраму.

Дійові особи:
ГАННА - схожа на підлітка, вдумлива
МАРИНА - собі на умі
АНГЕЛІНА - демонстративно впевнена в собі жінка.
НАТАЛКА - емоційна, щира
ГОЛОС *(може бути у вигляді текстових повідомлень на екрані)*

ГОЛОС. Ласкаво просимо до міжнародного центру трансформації. Ви обрали найшвидший метод трансформації, він є найбільш важким по відношенню до психіки, підтвердіть свій вибір або зробіть інший.
ГАННА. Підтверджую.
МАРИНА. Підтверджую.
АНГЕЛІНА. Підтверджую.
НАТАЛКА. А чому він найбільш насильницький?
АНГЕЛІНА. Доведеться багато через що пройти за короткий проміжок часу.
НАТАЛКА. Багато всього? Це чого?
ГОЛОС. Номер 3987 підтвердіть свій вибір або зробіть інший
НАТАЛКА. Це я! Зараз! Так чого там, а?
МАРИНА. Хто ж знає, що у вас в голові.
НАТАЛКА. Це з голови діставати будуть?
ГАННА. В тому числі, але потім легшає, жити стає простіше.
ГОЛОС. Номер 3987 підтвердіть свій вибір або зробіть інший.
НАТАЛКА. Добре, добре! Я тут перший раз просто, нічого не знаю.
АНГЕЛІНА. Контракт читали, той який підписували?
НАТАЛКА. Ні, я думала, це формальність.
АНГЕЛІНА. Ну вибір доведеться зробити, без вас ми не можемо почати.
ГОЛОС. Номер 3987 підтвердіть свій вибір або зробіть інший.
НАТАЛКА. Я не знаю, що там інше є?
ГАННА. Там щось було про рік, потім ще три з підтримкою особистого психотерапевта і п'ять років, типу самостійна трансформація з обов'язковим відвідуванням центру.
НАТАЛКА. Це все так довго ...
МАРИНА. Так, адмін сказав, що всім хочеться швидше, ще не разу ніхто не обрав інший варіант.
АНГЕЛІНА. Вони навіть психотерапевта звільнили, бо більше не був потрібен.
НАТАЛКА. Звідки знаєте?
АНГЕЛІНА. Моя подруга тут працювала.
ГОЛОС. Номер 3987 підтвердіть свій вибір або зробіть інший.
НАТАЛКА. Вони що по голосу мене розпізнають?
ГАННА. Ну звичайно, і по обличчю, і по тілу…
МАРИНА. Думаєте вони всі ці аудіо і відео записували просто собі на пам'ять про те, яка ви були до трансформації?
НАТАЛКА. Я думала так, щоб було потім що іншим показувати. Як реклама схуднення колись була: до і після.
ГОЛОС. Номер 3987 підтвердіть свій вибір або зробіть інший.

НАТАЛКА. Добре, підтверджую.

Пауза

ГОЛОС. Дякуємо, що зробили свій вибір. Ваші дані завантажуються у систему. Завдання будуть з'являтися на цьому екрані або в ваших телефонах. Якщо завдання індівуально, повідомляти іншим учасницям про його мету заборонено. Ваша трансформація залежить від ваших старань і вашої відкритості. Початок через 5 хвилин, підготуйтеся. Успіхів! Дякуємо що обрали саме наш науково-дослідний центр для трансформації.

НАТАЛКА. А ви знаєте, що буде? Роздягатися треба буде?
ГАННА. Ні, не думаю.
НАТАЛКА. А то у мене білизна, ну ... старенька.
МАРИНА. З мереживами чи що?
НАТАЛКА. Так, з чашечками, я його ще до закону про бодіпозитивізм купувала.
АНГЕЛІНА. Я теж мережева досі ношу, не запарюйтеся.
НАТАЛКА. А що все-таки буде? Там було в договорі написано?
ГАННА. Тільки про фізичні і психологічні навантаження.
МАРИНА. Сподіваюся, не доведеться рахувати в умі, я цього років 10 не робила.
НАТАЛКА. А якщо у мене вени на ногах не дуже, ніяк не модернізується повністю.
АНГЕЛІНА. А чого чекаєте? Потім доведеться все змінювати, краще свої рідні підрехтувати, годинник то тікає, як то кажуть.
НАТАЛКА. Так грошей немає, я ось і сюди прийшла теж за грошима. У мене діти, двоє.
Пауза.
НАТАЛКА. Все у порядку, дівчатка, обидві. Старшій донці в університет за кордон треба гроші.
ГАННА. Екстремальний спосіб заробити.
НАТАЛКА. Складно з роботою, роботодавці бояться брати на постоянку, там же соцпакет, всі справи. А мене ще модернізувати і модернізувати. Ще й двоє дітей. Хоч дівчатка, слава богу.
АНГЕЛІНА. Розумію вас, сама така ж, просто модернізуватися встигла, коли все тільки починалося, тому відносно дешево вийшло.
НАТАЛКА. Може, порекомендуєте докторку свою?
АНГЕЛІНА. Можу, але нащо вона буде після трансформації.
НАТАЛКА. І то правда.
ГАННА. Після трансформації зовсім інше життя почнеться. Поки що не уявляю, як це ...
НАТАЛКА. Ви вибачте мене, якщо я дурні питання задаю, я просто більшу частину життя по-іншому прожила, по-старому, ніяк не можу звикнути до всього цього.
МАРІН. Ви думаєте, нам по 20 років.
НАТАЛКА. Хіба ні?
АННА (сміється). Ні звичайно. Трансформуватися приходять тільки ті, хто довго прожив по-старому, у кого купа травм і болячок всередині.
НАТАЛКА. Розумію.
ГОЛОС. 10-9-8-7-6-5-4-3-2-1. (*Або просто сигналами*). Стрибайте.

Всі починають стрибати.

ГОЛОС. Продовжуйте стрибати.

Стрибають.

ГОЛОС. Поки ви стрибаєте. Ви все глибше провалюєтеся в свою пам'ять. Згадуйте досвід першого насильства, коли це було, за яких обставин? Стрибайте, згадуйте. Коли? Коли? Коли? (*Питання повторюється паралельно з тим, як дівчата розповідають).*

Стрибають.

ГОЛОС. Вище!Коли?
НАТАЛКА. У школі. Тимур мене вдарив ногою по щиколотці.

Стрибають.

ГАННА. У дитячому садку, мене змушували спати.
ГОЛОС. Вище! Більше зусиль! Коли?
МАРИНА. Немовлям. Коли я залишалася з татом вдома, він не звертав увагу на мої крики. Я завжди лежала голодна, мокра, в сечі і лайні.
АНГЕЛІНА. Лікар вколов мамі окситоцин, щоб я народилася швидше.
ГОЛОС. Стоп.

Останавливаются, тяжело дышат, НАТАЛКА садиться на пол, МАРИНА ложится, остальные стоят.

НАТАЛКА. Це тяжко.
ГОЛОС. Для досягнення швидкого результату ми використовуємо метод докторки Водянової суміщення фізичних і психологічних навантажень. Будьте максимально активні для досягнення кращого результату в найкоротший термін.
10-9-8-7-6-5-4-3-2-1. Біг на місці. Почніть в повільному темпі.

Пауза

ГОЛОС. Біжіть. Прискорюйтесь. Подивіться назад, вперед. Біжіть.

Пауза

ГОЛОС.Біжіть. Знову подивіться назад. Уявіть, що ви біжите від когось. Хто це може бути? Прискорюйтесь. Хто біжить за вами?
АНГЕЛІНА. Дядя Вова алкаш.
ГОЛОС. Ще прискорюйтеся. Хто вас переслідує?
НАТАЛКА. Їх багато, багато!
МАРИНА. Артур, мій колишній.
ГАННА. Мама, мене переслідує мама.
ГОЛОС. Ще прискорюйтеся. Наскільки вистачає сили.

Пауза.

ГОЛОС. Стоп.

Всі зупинилися, важко дихають, видихають.

ГОЛОС. Подивіться на екрани своїх телефонів.

Дістають свої телефони, дивляться.

МАРИНА. У мене нічого немає. А у вас?
ГАННА. Є.
МАРИНА. Чому у мене нічого немає.
АНГЕЛІНА. Зараз стане зрозуміло.
ГОЛОС. Номер 3985.
МАРИНА. Так.
ГОЛОС. Уявіть, що перед вами ваш колишній хлопець - Артур.
Ангеліна висувається вперед.
АНГЕЛІНА. Я зараз Артур.
ГОЛОС. Номер 3988 зараз Артур.
МАРИНА. Допустимо.
ГОЛОС. Вдарте його.
МАРИНА. Що?
ГОЛОС. Вдарте його.
Марина озирається на інших. Вони ніяк не реагують.
МАРИНА. Але я не можу.
ГОЛОС. Вдарте його. Це Артур, ваш колишній.
МАРИНА. Я не б'ю людей.
ГОЛОС. Вдарте його вже!
АНГЕЛІНА киває на знак готовності.
МАРИНА. Чому я повинна бити ? Я не розумію?
НАТАЛКА. Так треба.
МАРИНА. Я не можу, не можу.
ГОЛОС. Ви підписали договір, зобов'язавшись виконувати завдання.
МАРИНА. Але я не думала, що треба буде когось бити, я не можу так, це негуманно.
ГОЛОС. Вдарте його або залиште цю кімнату назовсім.
НАТАЛКА. Ти легенько вдар, не сильно.
ГАННА. Мене трохи нудить
НАТАЛКА. Ми допоможемо.
МАРИНА. Не треба!Я сама.

Марина підходить до Ангеліни вдаряє її легенько.

МАРИНА. Все?
ГОЛОС. Вдар сильніше.

Марина б'є трохи сильніше. Не дивиться на Ангеліну.

ГОЛОС. Ще.

Марина б'є ще трохи сильніше.

ГОЛОС. Ще. Ще сильніше.

Марина б'є ще трохи сильніше.

МАРИНА. Я не можу більше! Прошу, не треба
ГОЛОС. Ще. Ще сильніше.

Марина б'є кулачками Ангеліну, поки та не падає (чи не від того, що сил немає, а тому що Марина якось її штовхає).

МАРИНА *(закриває руками обличчя).* Вибач мене, вибач.
АНГЕЛІНА. Нічого страшного, це ж просто завдання.
МАРИНА. Я не хотіла, не хотіла.
АНГЕЛІНА (*снизу вверх, замечая шрамы на коленах*). У тебе такі милі шрами на колінках.
МАРИНА. А?
ГОЛОС. Номер 3985, що ви зараз відчуваєте?
МАРИНА. До цього мені було страшно і гидко, зараз дивно.
ГОЛОС. Коли вам було найстрашніше в житті. Згадайте цю історію.
МАРИНА. Я не хочу її розповідати.
ГОЛОС. Почніть.
МАРИНА (Ангелине) . Ці два шрами на колінах, вони симетричні, бачите. Наче там очі, але вони заплющені. Наче хтось живе в мене ще. Коли я їх бачу - завжди посміхаюся. Один я здобула, коли намагалась обігнати друга на велосипеді,і мене занесло на щебені, а другий, коли ми юрбою забігали в сільський ставок, я послизнулась, і натрапила коліном на скло. Це два рідні, веселі, дитячі шрами. Мама завжди казала, коли таке трапилось: заживе до весілля.
У дитинстві мені подобалося придумувати неймовірні історії про ці шрамі.

(розігрує цю сцену сама, або їй допомагають інші)

-Звідки у тебе ці шрами?
-Бо я обрана!
-Чому це?

-Одного разу я прокинулася на світанку і вийшла на балкон, це був 9 поверх. Било дуже- дуже рано, сонце тільки піднімалося, і тут раптом я побачила обличчя бога, він дивився прямо на мене, у нього з очей як лазери виходили сонячні промені. Він сказав, що я особлива і доторкнувся до колін.

-Вау! Це було боляче?
-Звісно, руці бога дуже гарячі, нестерпно, тому и залишилися шрами. Але тепер я обрана!
-Не слухай її! Що ті брешеш? Ти живеш в однеповерховому будинку. Завжди жила

(звично)

Але інколи мені вірили. Кожен раз історія була інша, але ця – моя улюблена. Але в мене є ще один шрам. Він навряд чи доживе до наступного весілля. Цей шрам, весь час нагадує, що я дивом вціліла після нападу ревнощів, цей шрам нагадує, що зламаний палець - став єдиним доказом для поліції та судмедекспертизи, які не хотіли робити, що на мене було скоєно злочин. Цей шрам нагадує, що у любові і ревнощів - є здорові межі. А ще, що інколи те, що здається пристрастю - є психічним розладом.
Випадок стався зі мною і моїм першим хлопцем. Одного разу у нього на роботі був корпоратів, куди співробітників запрошували разом із їх партнерами. Весь колектив пішов у кафе, нас розмістили за довгим столом. Я сиділа поруч з Артуром, а навпроти сиділи його колеги без дружин. Варто зазначити, що мій коханий був достатньо ревнивим, не випускав мене гуляти без нього, тож за 3 роки сумісного життя я стала дика і розучилася спілкуватися з іншими людьми.
Під час посиденьок його колеги знайомились зі мною, питали "шо да як", розповідали веселі історії. Коротше, нормально спілкувались та приділяли увагу новій симпатичній дівчині, нічого непристойного. Весь цей час я сиділа з Артуром, тримала його за руку та вела себе доволі стримано.

Додому ми їхали на таксі вже десь о першій годині ночі. Коли вийшли з авто, Артур почав на мене

кричати, що я шлюха, посміхалась якомусь Юрчику (я й ім'я його колег особливо не запам'ятала), що Юрчик на мене хтиво дивився. Я здивувалась, в чому я винна - це ж не я на Юрчика дивилась хтиво, а він на мене! Відповідь - "ти б могла не дозволяти йому на себе так дивитись!"
Я вирішила, що не хочу приймати участь у скандалі, розвернулась і пішла пішки до мами ночувати. Він біг за мною, я сховалась, щоб не продовжувати сварку. Мене видав телефон - батарея сідала, тож він запілікав. Артур почув, побачив де я ховаюсь, смикнув мене за руку і влупив з голови мені у носа, . Сказав "давно мріяв це зробити" і пішов. Кров текла довго, на з переносиці і досі залишилась вм'ятина, на все життя, як я розумію.

НАТАЛКА. Зараз же пластику роблять як два пальці...
МАРИНА (перебиває). Ні я не хочу. Коли я бачу цю ледь помітну тільки мені вм`ятину. Я згадую, що я повинна бути обережною, пам’ятати про цю історію. Хтось робить татуювання символічні, а у мене цей шрам. Все, тепер буде по-іншому.
ГАННА. Але чомусь же спливла ця історія.
НАТАЛКА. Це що означає?
АНГЕЛИНА. Можливо там щось непережите є.
МАРИНА. Звісно є! Як це можна пережити до кінця? Мені все ще боляче і шкода себе, коли згадую.
АНГЕЛИНА. Ти взагалі як?
МАРІН. Дивно, як ніби щось видихнула.
НАТАЛКА. Цікаво, яку історію у мене оберуть.
ГАННА. Ви серйозно?
НАТАЛКА. Так, у мене їх багато. Хоч жопой жуй.
МАРИНА. Неначе хвалишся.
НАТАЛКА.Життя пригодницьке.
ГОЛОС. Номер 3985, номер 3988 та номер 3987 ви пройшли на наступний рівень з позитивним результатом.
АНГЕЛИНА. Які ще рівні?
ГАННА. А я?
ГОЛОС. Номер 3986, результат негативний.
ГАННА. Чому це? Просто тому що мене знудило? Мене завжди нудить, коли людину змушують щось робити. Тим більше вдарити іншу людину. Це нормальна реакція!
ГОЛОС. Наступне завдання через 3 хвилини.
ГАННА (іншим). Це не справедливо. Це фізіологічна реакція, я нічого не можу з нею зробити. Воно саме в мені виникає.
НАТАЛКА. У мене іноді після квашеної капусти так булькає в животі. Бувало на роботі сидиш, і булькає так, що аж колеги обертаються. А я так квашену капусту люблю, доводитися тепер на ніч її їсти, щоб дома булькати.
ГАННА. До чого тут ваше бульканння. У мене резальтут негативний.
НАТАЛКА. Я хотіла вас трохи підтримати, розсмішити.
ГАННА. Що тепер це значить? Мене виганяти на самому початку?
АНГЕЛИНА.Та наче не виганяють ще.
ГАННА. Допоможіть мені, будь ласка, мені не можна вилетіти звідси. Я стільки довідок зібрала, щоб пройти первинний відбір. Мені дуже потрібні гроші. У мене мама хворіє. А якщо мене знову нудити буде.
АНГЕЛІНА. Терпи.
ГОЛОС. Номер 3986 не рухайтеся.
ГАННА. Добре.

Решта читають завдання на екранах своїх телефонів.

ГАННА. Ви будете мене бити?

НАТАЛКА. Це легке завдання.
ГОЛОС. Номер 3986, закрийте очі.

ГАННА закриває очі, решта обступають її, починають гладити по руках, стегнах з зовнішньої сторони, по шиї. Ганну нудить, але вона стримується.

НАТАЛКА (пошепки Ангеліні). Їй погано?
АНГЕЛИНА. Здається, так.
НАТАЛКА. Може не треба?
МАРИНА. Продовжуйте.
ГАННА (майже плаче). Мені огидно.
ГОЛОС. Ви будете бігти?
ГАННА. Ні, я повинна терпіти.
ГОЛОС. Скільки вам зараз років?
ГАННА. Не знаю.
ГОЛОС. Скільки років?
ГАННА. Трохи.
ГОЛОС. Ти маленька?
ГАННА. Так, мені 7 років.
Ні, моє тіло не належить мені. Моє тіло не належить мені, може тільки частково. Мені іноді здається, що його вкрали. Вірніше, розікрали по частинах.
- Як тобі не соромно, ходити в 7 років в одних лише трусиках?
- мені так зручно. Мама дозволяє.
- одягнися нормально, ти ж дівчинка, чому завжди в штанах цих величезних ходиш?
- у тебе стільки прищів, не думала користуватися тоніком?
- Ого! У тебе вже сивину видно, так рано? Пофарбуй вже волосся.
Але це все дрібниці життя порівняно з тим, що сталось у дитинстві.
Ми з батьками жили тоді в гуртожитку сімейного типу, на кожному поверсі був ліфт і величезні холи, з великими вікнами, ліворуч були двері, майже відразу за дверима починалася загальна кухня. У холі були накидані старі речі, стіл, стільці, зламана пральна машинка, крісло без однієї ніжки, сидячи на якому періодично курив сусід, відкриваючи одне з великих вікон. Наші батьки його періодично ганяли: «тут діти грають, йди курити на вулицю». Він погоджувався, але продовжував курити, поки чийсь тато не викинув крісло, на якому той сидів. Але він все одно продовжував курити. Але вже сидячи на картанах. У дитинстві ми часто грали в хованки, хол був ідеальним місцем для цього. Весь цей мотлох, надавав таємничості. Пам'ятаю, було жарко, ми з Оксанкою бігали в одних трусах, мені 7, їй 6, були якісь ще діти. Ми реготали і ховалися, той сусід теж там був, здається, він тільки що докурив, але залишився сидіти там же. Ми сміялися, він дивився на нас і посміхався. Я знала, де він живе, йому було років 25, а може 27, мої батьки його знали. І взагалі, тут майже всі один одного знали в цьому гуртожитку, якщо не по імені, то в обличчя. Було відчуття, що всі свої. Черга водити була в Оксани, я забарилася, всі найкращі місця для хования були зайняті. Я стояла і розгублено оглядалася. І тоді сусід покликав мене рукою, показуючи, що я можу сховатися за його спиною. Спина у нього була велика, мене, маленьку, правда би за нею не було видно. Я радісно побігла туди, сіла навпочіпки. Він мені пошепки каже, що не рухайся. І раптом я відчуваю, як його рука чіпає мої трусики, потім лізе під них. Він говорить: «Коли я ось так буду робити, і починає активно торкатися та де мої губи там, це означає, що вона йде сюди і тобі треба завмерти». Я нічого не сказала. Я нічого не розуміла, я не розуміла, що відбувається. Це така гра? Він чіпає, я завмираю. Напевно, вона близько? Він не зупиняється, чіпає і чіпає, суне палець глибше. Що це означає? Мене зараз знайдуть? Я нічого не розумію. Це ж просто гра, мені хочеться бігти чи плакати? Або мені страшно? Як це називається? Потім я не пам'ятаю, провал. Наступний кадр: я стою біля великих вікон, Оксанка каже: тепер ти водиш. А у що ми граємо? А я нічого не розумію, ніби світло вимкнули. Здається, я продовжила грати.

Потім, він ховав і Оксанку за своєю спиною, і інших дівчаток. Я не дивилася в його бік. Увечері. Коли Оксанка прийшла до мене в гості, я запитала у неї, чіпав він її? Вона якось різко відповіла: ні, ні. І я більше нікого не питала і нікому не говорила. Я не сказала батькам. Я не знала навіть, як це назвати, це ж була гра, ми грали. Це зі мною щось не так просто, це я не зрозуміла. Моя мама дуже емоціональна людина, вона може заплакати, бачити бездомного кошенятка або через зворушливу рекламу. Я не хотіла. Щоб їй було боляче і завжди берегла її, не говорила, що зі мною щось не так. А татові ... не знаю, він якось далеко був. Я ще бачила цього сусіда в холі або на вулиці біля будинку, але завжди прискорювала крок, проходячи повз. Потім він зник, мені здавалося. Що я зовсім забула цю історію. Одного разу, через кілька років, тато прийшов з роботи і сказав, що той сусід помер. Він помер. Я пішла в свою кімнату і заплакала. Ні, я не сумувала, навпаки, я раділа, що він помер, так ніби тепер я вільна, як ніби його наказали за мене, мені стало так шкода себе, неймовірно ... як він міг? Як? Чому це сталося зі мною? І я ніколи не зможу йому сказати, що він накоїв. Більше ніколи.

НАТАЛКА. Мені соромно трохи.
МАРИНА. Це ж завдання. Ми просто виконуємо завдання.
НАТАЛКА. Як думаєте, вже можна до неї підходити?
АНГЕЛИНА. Чорт його знає.
НАТАЛКА. Я підійду.

НАТАЛКА підходить до Ганни обіймає її. ГАННА відскакує.

НАТАЛКА. Це я, все закінчилося.

ГОЛОС. Номер 3986, номер 3988 та номер 3985 ви пройшли на наступний рівень з позитивним результатом.
НАТАЛКА. Що? Я тепер повз каси?
ГОЛОС. Номер 3987 відійдіть від номера 3986
НАТАЛКА. Добре-добре.
ГАННА (*нібито тільки прийшовши до тями).* Я пройшла? Пройшла рівень?
МАРИН. Так, пройшла.
ГАННА. Слава богу, я змогла, мене не знудило!
НАТАЛКА. А що там з номером 3987?
ГОЛОС. Наступне завдання через 2 хвилини.
НАТАЛКА. Я не зрозуміла, чому про мене нічого не сказали, мене що не існує? Я що порожнє місце чи що?
АНГЕЛИНА. Можливо просто якісь налаштування збилися.
НАТАЛКА. До того, значить, все добре було, а як до мене черга дійшла, так відразу збилися. Ні, це вони спеціально, тиснуть на мене. Але я просто так не здамся.
МАРИНА. Так заспокойся. Ніхто ще не нападає.
НАТАЛКА. Ви навіть можете мене бити, ображати, мені нічого не страшно.
АНГЕЛИНА. Ти шо, боїшся?
НАТАЛКА. Блядь!
ГОЛОС. Номер 3987 ви повинні залишитися на ногах.
НАТАЛКА. Що? Що це означає?
ГОЛОС. Щоб ніхто не міг зрушити вас з місця.

Всі, крім НАТАЛКИ читають завдання на екранах своїх телефонів (зав'язати очі).

НАТАЛКА (закриває). Починайте!

Всі намагаються посунути НАТАЛКУ, штовхнути, але вона стоїть, навіть якщо і втрачає рівновагу,

знову швидко повертається.

АНГЕНИЛА. А ти, правда, міцна.
НАТАЛКА. Так, я сильна, я сама двох доньок підняла на ноги

Вони її збивають, перекочують. вона знову постає, її знову збивають. Потім відходять, залишаючи її одну.

НАТАЛКА Повертає голову, намагаючись зрозуміти чи є хтось поруч, вистачає руками повітря.
НАТАЛКА. Ви де? Вже все?
НАТАЛКА. Чому ніхто мене не штовхає?

Пауза. Включається звук радіоперешкод.

НАТАЛКА. Що це шарудить? Куди все поділися?

Пауза

НАТАЛКА. Я одна тут? Ви де? Номер 3986, ти тут?
Ганна поривається наблизитися, її зупиняє Ангеліна
НАТАЛКА. А та красива дівчина, у якої шрами на колінах, тут?

Пауза.

НАТАЛКА. Скажіть що-небудь, мать вашу! Через шурхіт я не чую вашого дихання, є тут хтось? Будь ласка дайте відповідь! Мені страшно з закритими очима, я не розумію, що відбувається. Прошу вас.

Пауза.

НАТАЛКА. Ви тут?

Пауза

НАТАЛКА. Уже кінець?

Пауза.

НАТАЛКА. Люди кажуть, що сильних важко полюбити. Так наче сильним жінкам зовсім не потрібні любов та тепло. Це не так, не так…
НАТАЛКА. Я нікому це не розповідала повністю. Це сталося двічі.
Люди кажуть, що сильних важко полюбити. Так наче сильним жінкам зовсім не потрібні любов та тепло. Тому мені з чоловіками завжди було важко: вони не насмілювалися наближатися, а я відчувала себе "неправильною". І чим далі, тим більше ховала себе, закривалась, ставала ще сильнішою і незалежнішою. А потім зустріла Його. Він звичайний, такий миршавий, нижчий за мене зростом, але якийсь такий спокійний. Це вперше! Хтось мене полюбив! Він не був надто турботливим чи уважним. Але він був безстрашним. Він не боявся мене, не боявся наблизитись, Він зміг розгледіти багато тих рис, які я так ревно ховала у собі: ніжність, трепет і жіноча мудрість. Це було таким цінним і вражаючим, що я й не помітила, як…
Перші півроку були чудовими, вечірні прогулянки, пристрасні ночі, він був моїм першим чоловіком, першим і коханим, я хотіла бути для нього всім, я його жадала, він це розумів, а потім щось пішло не так. Я все більше закохувалась. У нього почалися проблеми, з роботою та грошима, він влипав в якісь

історії, я як любляча та вірна дружина вважала, що маю його рятувати, підтримувати та бути поруч, щоб не сталося.
Я давала йому гроші на його проекти, він постійно починав свій черговий бізнес, постійної роботи в нього не було. Коли він нарешті її знайшов, його відправили у відрядження, в якій він потрапив у дві халепи, в останній день гуляв по місту і його обікрали забрали, до речі, мій фотоаппарат, коли він намагався наздогнати грабіжників вони вдарили його по спині і забрали у нього взагалі все і він пішки всю ніч йшов додому, іншого разу купував травку якусь і це виявилась підстава від міліції і я скидувала йому кошти для хабаря.
Не зважаючи на це він постійно мене критикував, казав я не так вдягаюся, у мене товсті ноги, погана шкіра, сміявся, що я дивлюсь старі фільми. Ми дуже часто сварилися за цей час, він декілька разів мене посилав та одного разу вдарив. Дав ляпаса та повалив на підлогу. Він почав пити. В 2015 році він поїхав в добровольчий батальйон на Схід, але через місяць його перевезли додому за станом здоров'я. Раз в пів року, днів на п'ять у нього були запої. Під дією алкоголю він ставав іншою людиною, агресивним і неадекватним. Декілька разів я тікала з дому, але поверталася. Він бив мене. Одного разу коли він почав кидатися на мене, я схопила ніж і сказала, якщо ти до мене під'їдеш, я ударю. Він не повірив, підійшов, я штрикнула його ножем в живіт. Приїхала міліція, але він не став писати на мене заяву, визнав свою провину чи що…
Ми кожен раз розходились, але знов починали все спочатку.. Досі не можу зрозуміти, як йому це вдавалося. Одного разу він мене розбудив у другій годині ночі, затуливши рукою рот, зв'язав ноги і руки, і потягнув на кухню, де прив'язав до стільця. На столі були розкладені ножі. Почався допит. Його цікавив якийсь "синдикат", мої "зради", якісь глобальні змови всіх його знайомих і родичів. Все це супроводжувалось фізичним насиллям. Я туманно пам'ятаю його питання, тому що в них не було жодної логіки, але я чітко запам'ятала його очі, вони не були людськими, і свої відчуття. Через дві години вмовлянь я зрозуміла, що він не зупиниться і в мене почалась панічна атака, я не могла дихати. Тільки тоді він перерізав дріт на руках, поранивши мені зап'ясток.
Після цього він плакав, просив пробачення, казав, що через любов збожеволів, хотів просто налякати, щоб дізнатися "правду" і т.д. Пам'ятаю, що хотіла тільки одного, щоб він скоріше пішов і щоб не прокинулась дочка.
Він пішов. Мої друзі змінили замки. Я подзвонила його мамі і пояснила ситуацію, просила щоб вона приїхала і зайнялась його лікуванням. Марно. Всерйоз не сприйняли. Ніхто не сприйняв. Потім місяць тихих переслідувань, озирань, безсоння. Ще через місяць, коли всі були впевнені, що все спокійно, він адекватний, більше не п'є і до безтями любить свою родину, він хитрістю потрапив у мій дім. Дитина вже спала у своїй кімнаті. А мені не вдавалось вигнати його з квартири. Я намагалась не спати, але в якийсь момент задрімала. Він стояв наді мною, притиснувши мене коліном, ніж він притиснув до моєї шиї. Він тихенько розказував, як це буде робити і що потім зробить з собою, що йому шкода дочки, але так більше жити він не може і тому мене забере з собою. Очі. Я зрозуміла, що це все. За секунду з'явилась думка, що якщо я вирвусь і вистрибну у вікно, то можливо хтось почує. В мене не вийшло. Вмовляння, підігрування його маренням, години, ніж весь час в його руці, ранок. - Вмийся, треба відвести дочку в школу. Він зник. Потім приїхав мій батько і забрав мене в Управління МВС. Його оголосили в розшук. До того, як його знайшли, він ліг у закрите відділення наркодіспансеру. Проте, через п'ять днів його відпустили... Дізнавшись про це, я попередила його колег, які з ним бухають, що це небезпечно. Але знову всі проігнорували. І на наступний день, в 2016 році, в театрі, після вистави, розпиваючи алкоголь, він напав з ножем на свого друга. Колоті рани стегон, поріз шиї. Потерпілий вижив. А Він отримав 2 роки умовно. Показали по новинам, написали в газетах. Декілька місяців не могла виходити з дому.
МАРИН. Все?
НАТАЛКА. Ні. Це мій перший шлюб.
Потім був другий шлюб. Не одразу. Я залишилася одна з дочкою. Чомусь тоді вважалося, що вдова - це якась низькопробна жінка, повія. Містом поповзли чутки, що сплю з усіма, хто не прийде. Я не знаю, хто пустив ці чутки. а місто маленьке, майже село. Сусідські мужики стали приходити до мене додому, під. видом допомоги, говорили сальні жарти, намагалися лапати. Я не пускала їх, повісила на двері

ланцюжок. Їхні дружини теж мене ненавиділи, деякі прямо говорили, що я повія. Але я ні з ким не спала. Ні з ким, хтось спеціально пустив такі чутки. Потім з'явився він - мій майбутній чоловік. Він прийшов як рятувальник. Може, він і пустив ці чутки, я не знаю. За іронією долі, на той час відсидів термін за якесь дрібне пограбування. Я так була замучена цими чутками, що погодилася вийти за нього. І все почалося знову, він пив, бив мене, просив вибачення, я йшла, поверталася і так по колу. Тепер уже, коли він за станом здоров'я втратив роботу, він притих. П'є як і раніше, але руку піднімати на мене не сміє. Тепер вже я можу на нього і гримнути, дозволяю собі, і шльопнути можу. Так іноді дратує, сил немає. Але зазвичай шкода його, як собаку, не проженеш його, людина все ж. А нікому він більше не потрібен (*багатозначно, гордо*) нікому крім мене. Та й мені не особливо, але куди вже діватися. Куди… А потім депортація ця, і я зітхнула. Але залишатися однією
виявилося тяжко. Дочкам я не потрібна, у них своє життя вже. Але я їм допомагаю як можу, я ж мати, останнє віддам.
НАТАЛКА. Кому я така потрібна ...

АНГЕЛИНА підходить, сідає близько, за її спиною і обіймає її. НАТАЛКА ледь чутно мукає, як ніби всередині гірко плаче, але не дозволяє собі зробити це вголос. АНГЕЛИНА як ніби заколисує її як немовля, НАТАЛКА поступово заспокоюється.

НАТАЛКА. Кому я така потрібна? Навіть доньки мене соромляться. Їм соромно, що я все життя жила з такими чоловіками. Кажуть: «Ти що, не могла піти чи що?» А я справді не могла, справді. Як їм пояснити? Вони ж не зрозуміють — тільки посміються. У них тепер інше життя, вони живуть у безпеці, не можуть мене зрозуміти. І досі ображаються.
АНГЕЛІНА. Мене все це добряче дістало.
НАТАЛКА. Вибачте, я більше не буду скаржитися. Все вже добре, просто спогади нахлинули.
АНГЕЛІНА. Та я не про вас, а про те, як із нас вичавлюють усе найболючіше.
НАТАЛКА. Ну це ж трансформація, так треба. Ми ж усі хотіли швидше.
АНГЕЛІНА. Так, хотіли, але, здається, я переоцінила свої сили.
НАТАЛКА. Та тут ще трохи потерпіти залишилося — і все. Казали, що це триватиме не більше двох-трьох годин. Люди в таборах роками терпіли, а тут лише дві години.
ГАННА і МАРИНА підходять.

ГАННА. Мене дуже зворушила ваша історія.
НАТАЛКА. Правда?
ГАННА. Дивуюся, як у вас до сих пір повно сил і бажання жити.
НАТАЛКА. Коли мені було 13, мені влаштували бойкот в класі. Якось після другого тижня бойкоту я прийшла додому і сказала мамі, що хочу померти, вона в цей час пил витирала, так вона мене відлупцював цієї ганчіркою і така: «Я що тебе для того народжувала, ростила, ночей не спала, щоб ти зараз ось це ось? Зараз я з тебе всю дурь виб'ю ». Мені чомусь не було прикро, а навпаки. Я розсміялася. І подумала: значить, мене для чогось все-таки народжували. З того часу у мене на все вистачає сил. Я ж знаю, що це все для чогось.
МАРИНА. А я злилася весь час. У мене мама така ж. До сих пір пробачити не можу.
НАТАЛКА (Ангеліні). Я ж казала. І мої не можу пробачити. (Марині) Я винна, але, я правда, не могла.
МАРИНА. Але ви хоч живі, а моя померла, дуже рано померла. Мені навіть іноді здається. Що це був її спосіб втекти - захворіти на рак і померти по-швидкому, щоб не мучиться. А я? А як же я? Залишила мене одну з цим алкашом. Ніколи їй не прощу.
НАТАЛКА. Але мама тобі ж життя дало, навіщо ти так ...
МАРИНА. Я теж була одна! Тато пив, бив маму, іноді і мене. Мама терпіла. Я досі не розумію чому, вона через це і померла так рано, я впевнена. Багато людей впевнені, що через те, що батьки дали життя, якими вони б не були, вони святі. Ні, це не так, і якщо батьки чинять насильницькі дії психологічно чи фізично це привід для припинення усіляких стосунків із ними. Мій тато винен, але мати теж! Я була в 5 класі, мені 11 років. Я вчуся в другу зміну.

До нас прийшла нова вчителька, вона не знала ще нікого з батьків в обличчя. Нас забирали батьки, і вона у кожного питала. Це твоя мама? Це твій тато? Діти відповідали: так. І тоді вона відпускала. Всі сміялися, це було наче жарт такий. Всі ж знали, що ніхто чужий не прийде. Мій тато прийшов на підпитку. Вчителька запитала: це твій тато? Я сказала ні. Я не хотіла йти з ним додому, я знала, що він причепитися до чогось, що не те сказала, не те одягла, не так повернулася, буде привід покричати на мене, штовхнути, я не хотіла. Кожен день був пеклом. Він став говорити: ну чого ж ти, це я, твій тато. Вчителька стала дзвонити моїй мамі, так вони з'ясували. Що мене можна відпустити з ним. І я пішла. Я знала, що щось буде. але в таких випадках не знаєш що саме. Всю дорогу він кричав: як тобі не соромно, як ти могла таке сказати, ах, ти тварюка, пару раз сильно штовхнув мене дорогою додому. Останні 200 метрів ми йшли мовчки, мовчки піднімалися сходами, мовчки зайшли в квартиру, я пішла в свою кімнату. Думала, що цим все і закінчилося, навіть трохи заспокоїлася. Хвилин через десять, я пішла зробити собі бутерброд. Батько сидів на кухні. Коли я зайшла, він знову раптово почав кричати на мене, як я могла так з ним вчинити. Раптово він жбурнув у мене ножа, якби я не підставила руку, то скоріше за все Було б моє горло. Я втекла до ванної, промивати рани. Коли я зараз згадую, то хочеться плакати, тоді я не плакала, напевно, це був шок, я все ще боялася. Коли прийшла мама, ні, вона не відправила мене в лікарню, не подзвонила в поліцію, нічого! Вона перев'язала мені руку, все. А на кухні спокійним і майже лагідним голосом питала у нього: Ну, навіщо ти так? Вона ж дитина. А він кричав. Що я сама винна. А на ранок просив вибачення. А можна було прощати? Мені не можна було. До лікарні ми звернулися на 5 день, коли рана почала гноїтися. Учителям в школі я брехала і мама брехала, що це я полізла на антрісолі, посковзнулася і впала на розбиту банку. У дітей завжди багато синців, є на що списати. Правду ми сказати не могли. Він погрожував фізичною розправою. Нескінченні гойдалки від страху до злості, від злості до жалості, я була безпорадною. Я дуже хотіла, щоб він пішов. Назавжди. Через 3 роки померла мама, я намагалася якомога менше бути вдома, я працювала, вчилася, і чекала, коли мені дадуть паспорт, щоб виїхати. Зараз пройшло більше 7 років, як я живу одна, одного разу я його запитала: чому ти так зі мною чинив? А він сказав: Я так тебе виховував, бачиш, в якою хорошою людину ти виросла. Тобто марно, розумієте? Вибачте, я занадто гостро на це все реагую. Напевно, якась чакра не та відкрилася …

НАТАЛКА. Мені так шкода, так шкода.

Пауза.

МАРИНА. Вибачте, ви не винні, просто мене це досі так сильно зачіпає. Але зараз мені полегшало. Як ніби я своїй мамі нарешті все висловила.
НАТАЛКА. Добре тоді.
ГОЛОС. 10-9-8-7-6-5-4-3-2-1

АНГЕЛІНА. О! Давно не чули.

ГОЛОС. Візьміться за руки, подивіться в очі тому, хто поруч.

Пауза.

ГОЛОС. Одна з вас не зможе пройти трансформацію. Ви повинні вибрати, хто це буде. Для цього у вас 10 хвилин. Час пішов.
АНГЕЛІНА. Дивно, що не сказали, хто як пройшов наступний рівень.
НАТАЛКА. Неважливо. Не вигнали ж. Треба швидше вирішити. Дівчата, я не можу піти, ви знаєте, у мене дві дочки і немає постійної роботи, і треба на університет гроші і собі на модернізацію. Прошу вас, не виганяйте мене.
ГАННА. Мені для мами треба. Поки не пізно.
МАРИНА. А чому мама сама не пішла?

ГАННА. Боїться, що не зможе витримати. Вона у мене дуже чутлива.
МАРИНА Чорт! Всі такі нещасні!
ГАННА. А чому ты здесь?
МАРИНА. А я, я просто тому що ... це теж важливо, я хочу хоч щось значно зробити у своєму житті. Хочу, щоб про мене написали, що я перша жінка пройшла трансформацію. Я мрію, стати засновником нового роду, де не буде болю і насильства. Я хочу щось важливе зробити, щось залишити після себе. Це може звучить по-дитячому, але мені це дуже важливо.
НАТАЛКА. Які благородні мрії, не те що в мене…
АНГЕЛІНА. А чому це для тебе важливо?
МАРИНА. Тому що тоді я зрозумію, навіщо живу, і буду щаслива. Я повинна тут залишитися, це важливо для майбутнього, розумієте?
ГАННА (до Марини). Так. (До Ангеліни.) А ви чому тут?
АНГЕЛІНА. Останні пів години я ставлю собі те саме запитання.
МАРИНА. Я залишаюся?
НАТАЛКА. Ваші благородні мрії мусять здійснитися!
АНГЕЛІНА. Виходить, я одна лишилася без мети й виправдань.
ГАННА. Якось так.
АНГЕЛІНА. Мені тут не подобається, і ще з першого завдання я постійно сумніваюся, чи вартує все це моїх зусиль.
НАТАЛКА. А чому ви взагалі пішли сюди? Заради грошей?
АНГЕЛІНА. Я прийшла — не знаю навіщо. Моя терапевтка каже, що в мене множинна криза. Напевно, так і є. Мені захотілося перевірити себе — чи зможу я пройти це, чи ні.
НАТАЛКА. Тобто ви не збираєтесь ставати…
АНГЕЛІНА (перебиває). Ні, не збиралась.
ГАННА. Значить, можете безболісно піти?
АНГЕЛІНА. Ні.
МАРИНА. Ну вам же не треба ні грошей, ні сенсу.
АНГЕЛІНА. Я хочу пройти свою частину й зрозуміти, що зі мною, яка я зараз.
НАТАЛКА. Але вибирати треба зараз.
ГАННА. Вам же байдуже, а в нас — мами, доньки…
АНГЕЛІНА (продовжує). … і сенс життя.
МАРИНА. Не знецінюйте, будь ласка.
АНГЕЛІНА. А я й не знецінюю — я дуже добре кожну з вас розумію. Але й те, заради чого я прийшла сюди, просто так не віддам.
НАТАЛКА. Так, а що хочете отримати?
АНГЕЛІНА. Себе.
ГАННА. Це як?
АНГЕЛІНА. Хочу повернути цілісну себе.
МАРИНА. Це незрозуміла мета. Як її взагалі досягти?
АНГЕЛІНА. Я ще не знаю, я пробую.
НАТАЛКА. Але час іде, і треба когось виганяти.
АНГЕЛІНА. Я розповім свою історію. Здається, саме так ми переходимо на наступний рівень — коли в когось прориває його історія.
ГАННА. Нам не вистачить часу.
МАРИНА. Ми повинні вирішити.
АНГЕЛІНА. Я розповім.
НАТАЛКА. Ви тільки про себе думаєте.
АНГЕЛІНА. Ви теж, і це нормально. Не хвилюйтеся, вони почекають. Отже, я розповім.
АНГЕЛІНА. Але моя історія не буде сумною. Бо хрін я буду засмучуватися через це ще коли небудь. З дитинства у мене були важкі стосунки з моєю жопою. Вона ж тухіс, корма, багажник. Я завжди була попастою. І розмір моїх брюк та спідниць був на 2 більше за майку чи кофту. Років в 7 я зрозуміла, що

мене розглядають дорослі чоловіки. Дядя Ваня - чоловік сестри мого тата. Завжди коли приходив до нас в гості = дивився на мене, облизуючи свої губи та закручуючи правий рудий вус. А приходив він до нас, ну правда, завжди бухий. І вимагав щоб його пригощали. Ну родич же ш, як ніяк. Моя мама терпіти не могла його та його запах перегару, але чомусь не проганяла. Родич же ш. І от поки моя мама йшла за вином та бринзою до погребу, я лишалася наодинці з цим огидним алкашом. Я ненавиділа те, як він на мене дивився. Але я не могла пояснити ні собі, ні мамі чому. Тому я, як хороша дівчинка, стояла на кухні, посміхалася і відповідала на його блядські питання “а ти самая высокая в классе?” . І ще він називав мене “Калюня”.
НАТАЛКА: А ти що, не Ангеліна?

АНГЕЛІНА. Мене звати Калина. Так от, у нього я була "Колюня". Блядь, та тільки за це я була готова вирвати його гланді. Він постійно пиздів якусь хуйню своїм сиплим, пропитим голосом і намагався мене попалати. За іронією долі, він, до речі, помер від раку горла. Я стояла на його похороні з вінком із ялинки та червоних гвоздик і намагалася заплакати, як усі. Як усі гарні дівчата, у яких раптово, швидко помер рідний дядько. Хотіла б я сказати, що на цьому я та моя дупа зажила спокійно. Але все стало лише гірше.

Пам'ятаю як іду я по селу і бачу цей погляд п'яного дядька Івана – у тата мого однокласника, у 70-річного сусіда, у одного з моїх братів, у фізрука, і ми, хлопці з сусідньої вулиці...
А у 9 років я вперше побачила ерегованого члена. Мені його показав сусідський хлопчик на 5 років старший. Теж, до речі, Ваня. Коли я виганяла гусей, він просто дістав свій член із штанів і сказав мені щось про мою жопу і що мені не можна носити облягаючі спідниці.
Вгадайте, від чого помер цей Ваня? Рак прямої кишки. І я тут ні до чого. Я мріяла, щоб у нього відсох член. До його прямої кишки претензій у мене не було. Тому що завдяки таким як він, я ненавиділа свою дупу! Я ненавиділа собі! У мене завжди було відчуття, що вона – мій горб, моє каліцтво, на яке злітаються любителі збочень.
Ну тобто є люди, яких збуджують дцпшники або є люди, яким подобаються каліцтва на тілі. Під цими вульгарними, сальними, колючими поглядами я відчувала себе інвалідом, виродком, чимось таким мерзенним, на кого можна дивитися тільки таємно.
А що може подумати дитина, яка відчуває, що дорослий дивуватиметься на неї з домішком похоті та сорому? Адже всі ці дорослі дядьки знали, що їм не можна про мене так думати. А я на свою біду емпат і дуже добре відчувала їхній срам. Зі мною явно було щось не раз я викликаю такі почуття у цих усіх гарних дядьків. Та що там у всіх, раз я викликаю їх у свого рідного дядька!
Мені так складно було повірити, що просто у світі повно дерьма, і що людина, яка тримала тобі на руках новонароджену, може потім сально тобі чіпати. Тобі, якій 7 років! Тому я вирішила, що світ добрий, а погана Я.
І щоразу, коли бачила на собі погляд, як у дяді Вані, приходила додому, дивувалася на собі в зеркало і мріяла відрізати цю всю потворність лезом. Прям закривала очі і мріяла, як ріжу батьковим лезом Сатурн свої не дитячі стегна.
А одного разу моя мрія майже здійснилася. На “храм”, це було свято такого типу день міста тільки в селі, я впала з каруселі і розпорола собі стегно від початку ноги на сантиметрів 10 до коліна. Як водиться на масових гуляннях, всі були бухими. Я пам'ятаю, як тато несе мене на руках у поліклініку, а я дивуюсь на свою ногу і бачу м'ясо. І це так дивно було розуміти, що я як курка, яку я допомагала бабусі общипувати. Що якщо провезти моєю шкірою ножем, там усередині таке ж червоне з кров'ю як у курки. Мене зашили без знеболюючого.
Село, 90-ті. Бухий терапевт затоптав мене по живому. Пам'ятаю, як тато тулив мене до себе, щоб я не дивувалася як голка знову і знову входити до моєї шкіри. А я спеціально розчепірювала очі. Голка, шкіра, дах, м'ясо. Я не пам'ятаю болю. Пам'ятаю голку, дах, шкіру, м'ясо. І так 27 разів. Це я потім порахувала по шраму.
Я досі хріново сприймаю будь-які розмови та жарти на тему дупи.

Я настільки затиснута і поранена цими поглядами, що навіть коли Ксюша Собчак каже, що попа як у Кім може подобатися тільки далекобійникам, я знову відчуваю себе 7-річною напроти дяді Вані.
Тому що довгу годину вся модна індустрія, всі ці Вікторії Бекхем та анарексічка Кейт Мосс говорили своїми маленькими дитячими попками, що красиво – це ось так. А, якщо у тебе попа як у Кім, то максимум на який ти заслуговуєш, це висіти наклейкою на якомусь КАМАЗі у далекобійників.
А ще я завжди страшно заздрила всім дівчаткам, у яких не виросла попа о 7, а грудях о 10. Хто спокійно ходив по вулицях у коротких дитячих сукнях та шортах. І кому посміхалися і дивувалися з поглядом "яка мила малятко". А не «відсмокчи мені, мила крихітка».
НАТАЛКА. А що стало з вашою ...
АНГЕЛІНА. Жопой! Не соромтеся, треба називати речі своїми іменами. Зробила пластику, працювала півтори року на ізнос, зібрала гроші і зробила. Це було як прощання з дитинством. Може, в цьому вже і не було логіки, але мені це було потрібно. Так, я зробила собі боляче, щоб більше ніхто не міг зробити мені боляче. Я сама це обрала. Це як сказати через певний час всім цим мужикам: це не для вас, це для мене, я не винна в тому, що я така. І я буду жити так, як мені хочеться!
МАРІН. А ви сильна жінка.
АНГЕЛІНА. Ні, просто досить смілива і йобнута, щоб жити своїм життям.

Ганна в тишині хлюпает носом.

ГАННА. Ці шрами від образи на близьких за нерозуміння та злості на себе, від принижень однолітків через риси обличчя, сміх або відео, які записували з подругами і самотності, дикої самотності всередині, хоч у зовнішньому житті цього ніхто б не сказав. Домашнє насильство - це боляче, це шрами і зовні, і всередині. Особливо, коли ти маленький, а весь світ і усі дорослі занадто великі у порівнянні з тобою. В мене залишився шрам біля брови, коли мене вдарили об шафу головою. Але потім з'явились ще - я їх робила вже сама, аби відволіктись від того, що було боляче всередині.
Насилля у власній родині - це складно, бо ти не можеш пересилити себе і розповісти про це комусь, це і страх бути не з батьками, а в якомусь центрі або у притулку, де буде значно гірше. Окрім цього, ти відчуваєш моральне насилля, це і коли ти вчишся робити перший мейк, та звичайно робиш помилки, а тебе називають повією.
Коли моя мати побачила, що я ріжусь, вона побила мене, бо "що про нас подумають інші?" Коли мені була потрібна підтримка в період дорослішання, я була одна - звідти і погані звички, і спроби втекти від реальності.
Було і багато хорошого, але ось саме ці моменти назавжди залишаться в моїй пам'яті. Зараз більш за все я боюсь мати власних дітей, бо боюсь бути схожою на матір. Я знаю і впевнена, що я ніколи так не вчиню, але мені все одно страшно.
Я різала руки лезом, ножем, колола голками, намагалась змусити почуття затихнути, замінивши біль внутрішній, болем фізичним. У 18 я зробила татуювання на руці, що значило новий етап у моєму житті. Воно закрило шрами, але лишились маленькі царапки неначе від кігтів кота. І на певний період я припинила робити шкоду собі. Тепер мені 25 і я знову самотня. Я маю партнера з яким живу, але втома, стрес, тиск партнера, який хоче звернути стосунки до полігамних, зводять мене з глузду. Після невдалої спроби самогубства, я знову почала різати себе, але так щоб було непомітно іншим, здебільшого стегна та ноги. Я пообіцяла більше не намагатись покінчити з собою, але не обіцяла не шкодити. Не обіцяла.
Булінг в школі і це не було великою проблемою, я просто менше спілкувалася з однокласниками.
Була спроба зґвалтування, я запросила знайомого, якого не бачила тисячу років, на чай, в якийсь момент він почав класти свої руки вище моїх колін, намагатись обійняти. Я попросила його піти, а коли він вже майже виходив, то взяв за волосся приставив спиною до себе і не однозначно схиляв до зносин, проте його злякав дзвін ключів за дверима. Він пішов і більше я з ним не спілкувалась. Мені сказали, що сама винна, так, я винна!
Я винна, що невчасно народилася в своїй родині. Мамі довелося піти з інституту, і працювати потім ким попало. Я винна, що вона розповніла, змарніла, і її розлюбив тато. Я винна, що народилася не хлопчиком, тоді б тато точно залишився. Я винна, що недостатньо добре вчилася, що не була особливо

талановитою, щоб витягнути свою сім'ю з боргів, але я намагалася, завжди намагалася, і до сих пір стараюся. Я вчуся, ходжу на курси, заробляю, але всього цього мало. До сих пір мало. Мені іноді здається, що це я винна, що почалася війна. Як тільки життя моє хоч трохи налагодилася, просто стало не так важко. Прийшла війна. Наче не можна розслаблятися, не можна. Я завжди відчуваю провину, не знаю, як може бути по-іншому. Якщо десь кричали, я спочатку думала, що на мене, через мене, і тільки потім прислухалася, а що насправді. Якщо я викидаю пластикову пляшку в смітник десь дорогою, то відчуваю провину, що вбиваю тим самим планету. Я завжди всім допомагаю на роботі. І часто винна в тому, що не встигаю зробити свою роботу в термін. Я винна. Але я гарна, правда. Правда, мене теж можна любити.

АНГЕЛІНА. Пам’ятаєте, я казала, що мою подругу звільнили за непотрібністю? Вона ж тут була психотерапевткою. Так от, вона стежила за експериментом перші два роки. Тоді люди валом сюди йшли — сотні жінок хотіли себе трансформувати. Але ніхто не дійшов до кінця. Проходили цю частину про історії життя — і все, до пластики справа не доходила. Жінки виговорювались, виплачувались і далі не йшли. До речі, коли працювала моя подруга, усе було м’якше — усіх підтримували, не так, як зараз. Вони спеціально все зробили жорсткіше, аби хоч хтось дійшов до кінця.
ГАННА. І що ви цим хочете сказати?
АНГЕЛІНА. Можна було не мучитись так, не робити ці завдання, просто грати в це.
ГАННА. Але ви ж теж це робили, змушували себе.
МАРИНА. Не треба робити вигляд, що ви розумніші за всіх.
НАТАЛКА. Я проста жінка, роблю те, що сказали. А ви зараз щось незрозуміле говорите.
АНГЕЛІНА. Ви все життя страждали, мучились, і зараз теж, розумієте? І зараз теж!
АНГЕЛІНА. Спосіб життя не змінився. Спочатку тебе насилують інші — звикаєш, як до чогось нормального, а потім починаєш сама себе ґвалтувати заради вищих цілей, заради якогось, бляха, майбутнього щастя. Коли воно, блін, настане? У когось узагалі наставало? Я ще не зустрічала нікого, щоб людина їбшила-їбшила, знищувала себе все життя, а потім — оп! — і щастя раптом прийшло, і людина стала всім потрібною, і коханою, і т.д.
Знаєте, що таке пекло? Це не коли поводився погано, помер і потрапив у казан до чорта на покарання. Це коли все те саме, безкінечно те саме! І немає змоги щось змінити, бо тіла вже немає! Усі ці страхи, болі — все це лайно є, а змінити вже, бляха, нічого не можеш, і гориш у власному вогні. Міняти треба не колись, а зараз.
ГАННА. Чому? Чому тоді ви все це робили теж? Ви ж теж ґвалтували себе!
АНГЕЛІНА. Так, я хотіла зрозуміти, скільки ще в мені цієї покірності, як далеко вони зайдуть — і як далеко зайду я. Ну що, мої любі, з’*буємось?
ГОЛОС. Ви не можете піти.
МАРИНА. Цього не можна допустити!
ГОЛОС. Тоді поверніться до завдань.
ГОЛОС. Усі двері зачинені, ви не зможете піти.
НАТАЛКА. Дівчата, я нічого не розумію, але чую — треба валити, щось не те відбувається.
МАРИНА. Усі йдуть? Але як ви вийдете? Виходи закриті. Будете вибивати залізні двері? Це нерозумно! Простіше закінчити й піти спокійно.
ГАННА. Ми й закінчуємо.
МАРИНА. Так не буває. Все треба доводити до кінця. Виконувати обіцянки.
АНГЕЛІНА. Навіть ціною свого життя й здоров’я?
МАРИНА. Так, це обіцянки.
АНГЕЛІНА. Може, колись, але не зараз.
МАРИНА. Тут немає виходу.
НАТАЛКА. Ми пошукаємо.

Починають шукати вихід. нишпорити по підлозі, стінах роблять це енергійно і навіть трохи весело.

МАРИНА. Це так по-дитячому.

Знаходять вихід в несподіваному місці. Може просять глядачів відкрити двері із залу для глядачів (цей шматочок імпровізаційний). Йдуть. Марина якийсь час варто, озирається, акуратно йде за ними.

ГОЛОС. Ви не можете піти.

Голос продовжує повторювати теж саме, поступово затихає. Далеко чути їхній сміх.

Осінь 2019, Харків-Люботин

Постановка та будь-яке інше використання п’єси неможливі без згоди авторки.
З питань використання тексту звертайтесь: **malininakira@gmail.com**